

Оливер ВУЛОВИЋ: Гласови „Александрова” годинама су нам били ово што су данас мигови, пво-системи и борна возила

ТРАГЕДИЈА КОД СОЧИЈА НЕЋЕ ЗАУСТАВИТИ ПЛАНЕТАРНО СМЕШТАЊЕ СТВАРИ И ЛИЦА ТАМО ГДЕ ПРИПАДАЈУ

- „Алекса ндров” ми је у живом наступу помогао да простор за отпаднике – у који су непријатељи мој народ вештачки и насилно угурали – доживим као ничију земљу са које ћу опет, као некада моји преци, славобитно кренути да ослобађам своју
- У Ту-154 је – осим Кађуше и Јихав козака – било и Тамо далеког, камичака манастира са Косова и Метохије и Стубова Палмире, свега до сада убијаног а недоубијеног у царству врхунске естетике, врхунског уметничког израза а нападнутог од первертитског мамонског и масонског шундлераја и његових брадатих у три четврт панталоне обучених плаћеника
- Вербална формулација политичара неће надвладати оно што народ интуитивно у себи дубоко познаје и зна: да се већ дуго овакве ствари не догађају случајно већ се реализују баш на симболичне датуме и за нас и за наше непријатеље. Јер, ништа неће зауставити започети процес планетарног смештања ствари и лица на места која им заиста припадају

КАДА су наступали у Србији, обузимао ме је осећај примања директног исказа љубави.

Поистовећења.

Оливер ВУЛОВИЋ: Гласови „Александрова” годинама су нам били ово што су данас мигови, пво-системи и борна возила

„Александров” је извођењем иницирао да до тог тренутка у души заробљену и залеђену бол због патњи мог народа пустим да се огреје и излети на слободу.

Да је се не стидим, да се са њом интезивно сусретнем и саживим, да је разумем као део општег отпора непријатељу а не као слабост и немоћ.

Уз глас, и искре из очију извођача су на сцену доносиле из тешких времена сачуване слике стаљинградских стараца док су у закрпљеним врећама кући носили отпаднуту кожу са војничких чизама коју ће кувати за вечерњи оброк после којег би, ако га преживе, уз фашистичке гранате са звучника са уличних стубова слушали Радио Москву.

„Александров” ми је у живом наступу помогао да простор за отпаднике – у који су непријатељи мој народ вештачки и насилно угурали – доживим као ничију земљу са које ћу опет, као некада моји преци, славобитно кренути да ослобађам своју.

Њихов инструмент – глас – тих година је био оно што су данас мигови, пво-системи и борна возила. Оружје које нам је помагало да издржимо.

Радовао сам се што ће слично доживети и људи у Сирији.

Али... погинуше.

Погибија ових певача и њихових сапутника није био несрећан случај.

У летелици је – осим Каћуше и Јихав козака – било и Тамо далеког, камичака манастира са Косова и Метохије и Стубова Палмире, свега до сада убијаног а недоубијеног у царству врхунске естетике, врхунског уметничког израза а нападнутог од первертитског мамонског и масонског шундлераја и његових брадатих у три четврт панталоне обучених плаћеника.

Ово је био још један из низа атентата на источну уметност.

На источну редакцију живота.

Непријатељ није дозволио да, као некада ја – Православац у Београду – и сиријски Шиит и Сунит приме изразе љубави које је „Александров” умео и волео да пошаље ономе ко је био жељан слободе.

Руски војник раме уз раме са сиријским на тлу је коалиција и то је непријатељу тешко подношљиво, али се навикао.

Оливер ВУЛОВИЋ: Гласови „Александрова” годинама су нам били ово што су данас мигови, пво-системи и борна возила

Песма руског војника коју би радосно слушали Сиријци и тако бивали одржани у својим и онако високим дозама патриотизма и родољубља је братство, солидарност и једнакост... То већ није смело да се допусти.

„Александров” пева руску државну химну

Ово није био атентат због различитог приступа уметности јер уметност ту врсту насиља не познаје нити трпи – послушајте само православне хоровае како изводе Реквијем, католичке када певају Опело, хоровае Медреса при извођењу јеврејских нумера – ово је био подмукли напад због непријатељевог неприхватања источног искомског схватања вертикале и његове тамно дубоке фрустрираности због садашњег назауостављивог стварања евроазијске хоризонтале.

О тој хоризонталу је говорио и имам сунитске џамије Умајад у Дамаску, Мухамед Ел Бути, само неколико дана пре него што су га терористи, такође Сунити, заједно са још 42 верника 2013. године током молитве послали у смрт. А говорио је: Не брани се овде у Сирији ни земља Шија и њихових Алавита, ни земља Сунита, ни земља Хришћана. Овде се брани свет од оних који не дају пребијену фунту ни за Суните, ни за Шије ни за Хришћане и који хоће све фунте само за себе и који су свет баш због те проклете фунте овде у Сирији напали. Ми ћемо свет одбранити баш овде у Сирији, ма колико фунти нападачи имали, јер је на нашој страни правда а ускоро ће овде бити и Русија као њен војник.

Овај пар екселанс удружени злочиначки акт тероризма англосаксонско-вехабијске коалиције. Али, држава чији су грађани у њему страдали неће прихватити да га тако и јавно окарактерише због илузија о могућем блиско долазећем планетарном миру, али душе убијених и ове наше душе, у транзиту на планети, добро знају о чему се ту ради.

Вербална формулација политичара неће надвладати оно што народ интуитивно у себи дубоко познаје и зна: да се већ дуго овакве ствари не догађају случајно већ се реализују баш на симболичне датуме и за нас и за наше непријатеље.

Оливер ВУЛОВИЋ: Гласови „Александрова” годинама су нам били ово што су данас мигови, пво-системи и борна возила

Ова акција

прерушавања морбидне, смртоносне жеље у такозвани несрећни стицај околности неће и не може прекинути ону везу друге стране свесног која постоји између убијених и нас.

Неће зауставити започети процес планетарног смештања ствари и лица на места која им заиста припадају.

Процес је рањен као и ономад над Египтом и као што ће, како ствари сада изгледају, бити рањаван још много пута, али непријатељ неће успети да га прекине.

Ни дело „Александрова” није и неће бити прекинуто.

Оно је само, као и код певања, направило малу паузу у дисању, до узлета у нове висине.